

εἰς τὸ δικαστήριον τῆς μεταπολιτεύσεως τὸ βάρος τοῦ νὰ τελειώσῃ τὰς δυστυχεῖς αὐτῶν ἡμέρας, ὅστε νὰ συν-αποθάνωσιν ἡ μὲν μετὰ συζύγου, ἡ δὲ μετ' ἀδελφῷ.

'Αλλ' εἰς πᾶν σχεδὸν ἀνθρώπινον στάδιον ὑπάρχει σημεῖόν τι, ἐπίκεινα τοῦ ὅποιου οὐδεὶς ἐμπορεῖ νὰ προ-χωρήσῃ· διότι τὰ αἰσθήματα, παραπολὺ διεγερθέντα κατὰ μίαν διενθυντιν, παλινδρομοῦσι τέλος καὶ ἀντενεργοῦσι. Τοῦτο ἔπαθε καὶ ὁ λαὸς τῶν Παρισίων οἱ ἀδιά-κοποι φόνοι ἔκινησαν αὐτοὺς εἰς τρόμον καὶ ἀγδίαν, καὶ ἥκοντο ἡδη ψιθυρισμοὶ, διτὶ ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀπαλλαχθῶσι τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ἀρχιγοῦ τῶν ἀπανθρω-πιῶν τούτων.

Ἐπειταὶ ή συνέχεια.

Η ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΣΜΟΦΥΓΛΑΚΟΣ, ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ.

ΠΟΤΕ δὲν ἐπρότεινεν ἄνθρωπος ἐρώτησιν σπουδαιοτέραν τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ ἐν Φιλίπποις δεσμοφύλακος πρὸς τὸν Παῦλον καὶ Σίλαν, Κύριε, τί με δεῖ ποιεῖν, ἵνα σωθῶ; Σεισμὸς ἔχει σαλεύσειν ἔως θεμελίων τὴν φυλακὴν, καὶ ἔνοιξεν ὅλας αὐτῆς τὰς θύρας, καὶ λύσειν ἀπάντων τὰ δεσμά. 'Ο δεσμοφύλακε, αἴφνης ἔξυπνήσας, καὶ ἰδὼν ὅλας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ἀνεῳγμένας, ἐνό-μισεν διτὶ ἔφυγον οἱ δέσμιοι, καὶ ἀπῆληπισμένος ἔσυρε τὴν μάχαιραν νὰ φυνεθῇ. 'Αλλ' ὁ Παῦλος ἐμπόδισεν αὐτὸν, ἐκφωνήσας, « Μηδὲν πρόξης σεκυτῷ κακονός ἀπαντεῖς γάρ ἐσμεν ἐνθάδε. » Ζη-τήσας φῶς ἔπειτα δεσμοφύλακε, εἰσεπήδησε, καὶ πεσὼν ἐμπρο-σθεν τῶν δύο Αποστόλων, ἥρωτησε, Τί με δεῖ ποιεῖν, ἵνα σωθῶ; Διατί τάχα ἐπρότεινε τοιαύτη ἐρώτησιν; Μήπως ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ του; 'Αλλ' δεισιμὸς φαίνεται διτὶ δὲν μετέγνω· καὶ προσ-έτι, ἀν εἴχε τοιοῦτον τινὰ φόβον, δὲν ξέδειν ἐμβῆν εἰς τὴν φυλα-κὴν, ἀλλὰ μᾶλλον ἔξειθειν εἰς τοὺς ἀγρούς οὐδὲ ἐκινδύνευε νὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀρχοντας διὰ τὴν φυγὴν τῶν δεσμίων· καθότι ἀπαντεῖς ησαν ἔκει. Διατί λοιπὸν τρέμων ἐπρότεινε τὴν ἐρώτη-σιν ταύτην; 'Αναμφίβολως δινότι ἔκεινην τὴν στιγμὴν, πρῶτην ίσως φορὰν ἐπὶ ζωῆς του, ἡ συνέδησις ἤλεγχεν αὐτῶν ὡς μέγχιν ἀμαρτωλὸν κατὰ τὸν Θεόν, διτὶς σαλεύει τὴν γῆν, καὶ κάμνει τοὺς στύλους αὐτῆς νὰ τρέμωσι. 'Ησθάνθη διτὶ ἔχει ψυχὴν, διτὶ ὑπάρ-χει Θεός καὶ κόριςις καὶ ἀνταπόδοσις, καθ' ἥπατος ἔνας ὑφειλει νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων αὐτοῦ. 'Ἐπι τοσοῦτον δὲ κατεβάζεινεν αὐτὸν ἡ αἰσθητικὴς τῶν ἴδιων ἀμαρτημάτων, ὃστε προεπεινεῖς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Παύλου καὶ Σίλα ὡς ὑπηρετῶν καὶ ἀγγειοφό-ρων τοῦ Θεοῦ. 'Η σωτηρία τῆς ψυχῆς ἐνησχόλει τώρα ὅλην αὐ-τοῦ τὴν προσογκήν.

'Ηρώτησε, Τί με δεῖ ποιεῖν, ἵνα σωθῶ; πεπισμένος διτὶ καὶ ἡδύναντο καὶ ξέδειν νὰ ἀποκριθῶσιν ὡς ἐν Θεῷ, πρέσβεις τοῦ ὅποιου ἡδη ωμολόγει αὐτούς. 'Η ἐρώτησις ἦτο σύντομος, καὶ ἡ ἀπόκρισις σχεδὸν ἔξισου σύντομος, Πίστευσιν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ σωθῆσθαι. Εἰς τὴν σύντομον ταύτην ἀπόκρισιν τῶν θεοπεύστων Αποστόλων εὑρίσκο-μεν τὸ κεφάλαιον καὶ τὴν οὐσίαν τῶν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀμαρτω-λοῦ ἀπακτούμενων. 'Αλλ' ἐμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, 'Ἐγὼ πιστεύω εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ διὰ τοῦτο εἰμι ρέθιος διτὶ θέλω σω-θῆν. Πλὴν ἑποί εἶναι ἡ πίστις σου, ζῶσα ἡ νεκρά; 'Εχεις πίστιν, ητοις σὲ παρακινεῖ νὰ πνεκκούντης τὸ Εὐαγγέλιον; Πιστεύεις μὲν διτὶ ὑπάρχει εἰς Θεός· τὸ αὐτὸν πιστεύουσι καὶ τὰ δαιμόνια, καὶ τρέμουσι. Πιστεύεις διτὶ δ' Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι διὺς τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δαιμόνες, οἱ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ ὅποιου τῶνομα ἦτο

Λεγέων, ὑμολόγησαν αὐτὸν ὡς τὸν ἄγιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τρέμοντες παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ μὴ τοὺς βίψῃ εἰς τὴν ἀβύσσον, μήτε νὰ τοὺς βασανίσῃ πρὸ τοῦ καιροῦ. 'Αλλ' εἶχον τὴν πίστιν, ἡ ὁποῖα σώκει τὴν ψυχὴν, ἡ φέρει εἰς μετάνοιαν; δχι· ἡ περὶ Χριστοῦ πίστις αὐτῶν οὐδὲν ἔχουσε· πίστις ἡ μὴ ἄγουσα εἰς μετάνοιαν οὐ-δὲν ὀφελεῖ, δὲν σώζει τὴν ψυχὴν.

'Εκ τῆς ἀληθεῖος πίστεως πηγάδου δια τὰ ἀγαθὰ ἔργα, τὰ δύντας θεάρεστα. Χωρὶς πίστιν, λέγει ὁ Ἄγιος Παῦλος, δὲν ἐμ-πορεῖ τις ν' ἀρέσκη εἰς τὸν Θεόν. Πίστευσον (εἶπαν οἱ Ἀπόστο-λοι εἰς τὸν δεσμοφύλακα) ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ σωθῆσῃ σὺ καὶ δοῖσκός σου· καὶ τούτῳ χωρὶς ἀναβολὴν ἐπίστευ-σε μετ' ὅλου τοῦ οἴκου του, καὶ ἐθαπτίσθη ὡς μαθητὴς τοῦ Χρι-στοῦ. Στοχαστὸν τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ δεσμοφύλακος. 'Ηγνέει τάχα διτὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπαγγελλόμενος, ἔμελλε νὰ κα-ταδιωχθῇ καὶ ἵσως νὰ θανατωθῇ; Δὲν ἔχευρεν διτὶ χθὲς ἀκόμη δ Παῦλος καὶ δ Σίλας ἐδάρθησαν μὲν πολλὰς πληγὰς, καὶ ἐφυλα-κώθησαν, μόνον διότι ἐκήρυττον τὰ δόγματα καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Χρι-στινικῆς θρησκείας; Εἶχε δίκαιον νὰ ἐλπίσῃ ἔξαριστον ἀπὸ τὰς θλιψίεις καὶ τὰ παντοία δεινά, δσα οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ ἐδοκίμαζον; 'Οχι· βέβαια, ἀλλὰ τόσον ἐπροσύμειτο ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὗτοῦ σωτηρίας, ὃστε δὲν ἐφοβήθη τοὺς τὸ σῶμα ἀποκτείνοντας. Τὰ πάντα ἔγκατελειψεν ὑπὲρ Χριστοῦ. 'Ωμολόγησε τὴν θρησκείαν αὐτοῦ χωρὶς στιγμῆς ἀναβολὴν, καὶ συνηριθμήθη μετὰ τῶν μαθητῶν. 'Ἐνταῦθα σαφῆς βίβεομεν τί δηλοῖ τὸ πιστεύειν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ κατ' αὐτὴν ἔκεινην τὴν νύκτα ἐὰν ἀπέθνησκεν δεσμοφύλακε, βέβαια ξθελε σωθῆν. Πρὸς τὸν λη-στὴν, διποιοῖς, ἐπὶ τὸν σταυρὸν πιστεύεις εἰς Χριστὸν, εἶπε, Μνή-σιμητὶ μου, Κύριε, δται Ἐλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ἀπεκρίθη δ Ιη-σοῦς, Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔστη ἐν τῷ παραδείσῳ. 'Εκ πίστεως ἡ ἔξιργων ἐσώθη οὗτος δ ἀνθρώπος; 'Εκ πίστεως ὀνταμφιθόλως· ἀλλέως οὐδὲν εώζεται. 'Τῇ χάριτι ἔστε σεσωμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἔξιργων· Θεοῦ τὸ δῶρον· οὐκ ἔξιργων, λέγει δ Απόστολος, « Ίνα μὴ τις καυχήσηται. »

'Ο Χριστὸς ἔζητε πίστιν παρ' ὅλων τῶν πρὸς αὐτὸν ἐργομέ-νων, καὶ ἔλεγε πρὸς τρύπον καὶ πρὸς ἔκεινον, 'Η πίστις σου σέσω-χε σε! Δὲν ἐπράττεν ἐργακρατικά, δπου δὲν ἔθλεπε πίστιν, καὶ οὐ-δένα ποτὲ θέλει σώσειν ἀπίστον. 'Η ἀληθινὴ πίστις δέξεται τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς τὸν μόνον Σωτῆρα, καὶ μᾶς βιάζει ν' ἀγαπῶ-μεν καὶ νὰ πνηρετῶμεν αὐτὸν, πρὸς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν διὰ τὴν πρὸς δημᾶς ἀγάπην του.

Η ΧΟΡΟΜΑΝΙΑ.

Τέλος ἀπὸ Σελ. 31.

Η ΧΟΡΟΜΑΝΙΑ, ἡ τὸ ἔνστιγμα τοῦ Θεραπεύειν· ἔδη τινὰ πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἀνησυχίας διὰ σφοδρᾶς μὲν τακτικῆς δὲ κινήσεως, ἐπεκράτησε κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ τόπους, καὶ ὑπὸ διειργόρους μάλι-στα μορφάς. 'Αλλ' ἐκ τῶν πολυποικίλων τούτων μορ-φῶν τῆς αὐτῆς ἀκαταμαχήτου ὄρμῆς, μᾶλλον διαβόνητος εἶναι δ ταραντινής σμὸς, ἀσθένεια ἐπιφερομέ-νη, ὡς νομίζεται, ὑπὸ τοῦ δηγματος τῆς ταραντούλας.

'Η Ταραντούλα εἶναι ἀράχνη καταγῆς ἐρπουσα, εὐ-ρισκομένη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς νοτίους Ιταλικὰς ἐπαρχίας, τὴν Απονήλιαν, δπου ή νόσος αὗτη κατὰ πρῶτον ἐφάνη. 'Ο σορὸς Νικόλαος Περόττιος, δστις ἐγεννηθῆ τὸ 1430,